

אמן זכר יקר

במסגרת התערוכה "פקטוריי" במוזיאון בת-ים לאמנות עכשווית, המוקדשת לאנדי וורהול, אני מציבה את העבודה: "שובה של העלמה הרצחנית" המתייחסת לוולרי סולאנס, האישה שירתה בוורהול ב-1968 בעודו משוחח בטלפון ובמקביל פרסמה את "מניפסט החלאה" הקורא למיסוס השליטה הגברית בדרכים אלימות שונות, ופשוטו כמשמעו: משונות.

המניפסט נפתח במילים: "היות שהחיים בחברה זו הם במקרה הטוב שעמום גמור, והיות ששום היבט בחברה אינו רלוונטי לנשים, לא נותר לנשים אכפתניקות, אחראיות ושחרות ריגושים אלא למגר את השלטון, לבטל את מערכת הכסף, לכונן מיכון מלא ולמוטט את המין הגברי."

מתוך קריאה להכרה משותפת בעובדה שהמציאות לא השתנתה באופן שמתקבל על הדעת עבור נשים מאז אותה ירייה שהחטיאה, ושבירייה שכוונה אל האמן המרכזי של התקופה התגלמה טענה לגבי תפקידה האפשרי של האמנות וטעם חריף ומר של אכזבה ממנה, אני פונה אליך, אמן זכר יקר, בתביעה לשיתוף פעולה מידי, בדרכים שיפורטו להלן.

חוסר היענות מצידך לתביעות שלהלן תתפרש כחזירות שובינסטית גרועה ומסוכנת, או לא תתפרש כלל.

במסגרת "שובה של העלמה הרצחנית" אתה נדרש להתוודע על מסמך בו שרשרת דרישות.

שורת הדרישות תביא, כמו תמיד בעבודותי, למבוי סתום ובאופן הזה תשחזר את חוסר האפשרות שלי לאזן את המהלך האמנותי מול מציאות בלתי נסבלת וחסרת פתרון.

אותה התנהלות אבסורדית באה להדגים את אפשרות היותינו חלק מאותו עולם כאמנים וכאנשים, תוך כדי כך שאני נמצאת תחת דיכויך הסמלי. שאיפות השחרור, טבולות בפנטזיות רצחניות שפיתחתי עקב כך ועקב בעיות אישיות וחיבה לסנסציות ולאלימות, אמורים לרדוף אותך בעבודה זו.

ברם, שיתוף הפעולה מצידך הן בהסכמה לאקט האלימות הסימבולית שדרשתי ממך להסכים לו במכתב מוקדם והן בחתימה על רשימת הדרישות, הינה חיונית וחשובה ואני מודה לך עליה ושומרת לך את חיבתי.

רשימת הדרישות:

1. אמנות שתעשה על ידך תימנע מהצגת כל סממן לתחושת העליונות הגברית. לא יוצג כל חלק גוף גברי נאה או כל סימבול צורה או חומר שיוכלו לרמוז על התענגות זיכרית על השליטה הגברית, הגוף הגברי או הגבריות. לא תוצג בעבודה בליטה, חומר שפוך שעלול להראות כנוזל זרע. לא תוצג כל צורה ארוכה או מוגדרת מדי.
2. סעיף זה מתייחס הן לצורה פיגורטיבית מזוהה והן למופשט שיכולה להיות זיקה כלשהי בינו ובין גופניות.
3. לא יהיה כל דבר ביצירה שירמוז על הצבא. לא חפצים לא סמלים ולא צבעים אופייניים כדי שלא יזכר הצבא שהוא התגלמות השלטון הגברי, והשטן.
4. יצירת האמנות שתיצור בעתיד לא תתפוס את המרחב בצורה גברית. לא תתפוס מקום גדול מדי ולא תתאר מרחבים פתוחים כדי לא לזרות מלח על פצעי נפש של הנשים שמרחבן מוגבל והן סובלות מבעיות נשימה. המרחב לא יתואר כמאורגן מדי ולא תהיה שיטת ארגון, סממן לשליטה בכלל ולשליטה גברית בפרט.

5. לא תתואר אינטרקציה בין גברים לבין עצמם באופן ישיר או משתמע כדי לא לעודד תקשורת אינטנסיביות בין גברים המותירה את הנשים מגחכות במבוכה מחוץ לשיח התרבותי. העבודה לא תצטט או תתייחס לגבר אחר, על אחת כמה וכמה לגבר שמפעל חייו האמנותי חשוב ומוערך.

6. היצירה לא תהיה מתוחכמת מדי, בשל חשש שתחכום באמנות משמש כאמצעי הסוואה ומערפל את העמדה הישירה, כך שניתן לאחוז בעמדה רופפת, לא מנומקת או ריאקציונרית בלי להודות בזה.

7. באמנות שתעסוק בה לא תופיע משתנה באופן שתראה כמותאמת לגברים, אלה אסלה המיועדת לשני המינים בלבד.

בנוסף לחתימה על מסמך זה, שמהווה התחייבות לקחת את הסעיפים להלן בחשבון בעבודתך, ולאחר שנתת את הסכמתך בתשובה למכתב מנומס מצידי, אטפל ב- ואשחית קטלוג שלך כעונש על היותך גבר וכדרך היחידה, לכן, לדו-שיח משמעותי בינך, ביני ובין כל אשה אחרת אי פעם.

אתה מתבקש לחתום על המסמך הנ"ל, בצירוף שורת תגובה.

רקפת וינר עומר.